

«Επεθύμουν, λέγει, νὰ συλλάβω, νέαν τινὰ νόμφην· ἡ ώραία φυγὰς ἐπέτα μετ' ἐλαφροῦ ποδὸς ἐπὶ τῶν ἀνθέων· παρατηροῦσα δ' ὅπισθεν αὐτῆς, ἐμειδία κακεντρεχῶς, βλέπουσά με κλογοῦμενον καὶ καταδιώκοντα αὐτὴν σφαλερῶ ποδί. Μὰ τὴν Στόγα δὲν ᾔθελον ποτὲ καταλάθει τὴν ώραίαν ταύτην νόμφην, ἂν τὰ φορέματα αὐτῆς δὲν ἐμπλέκοντο εἰς ἀκανθώδη τινὰ βάτον. Γοητευμένος πλησιάζω αὐτὴν. Ὡραία, τῇ λέγω, εἶμαι ὁ Βάκχος, θεὸς τοῦ οἴνου καὶ τῆς εὐθυμίας, αἰωνίως νέος.

«Ἐθεῖα τότε διὰ τῆς ῥάβδου μὲ τὴν βάτον, διατάξας νὰ καλυφθῇ ὑπ' ἀνθέων, τὰ ὅποια νὰ μιμηθῶσι τὸ ἀξίεραστον ἐρύθημα τῆς νόμφης καὶ νὰ ἔχωσι τὴν χροὶν τῆς αἰδοῦς τῆς ἐπικαθημένης ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτῆς.

«Διέταξα, καὶ παρ' ἐμοῦ τὸ ῥόδον ἀνεφύη. »

—Ἐν ἀρχῇ, —λέγει ἑτερός· τις μῦθος, — ἦτο ἡ ἀηδὼν ἥτις ἔψαλλε τὴν λέξιν τρουκούτ! ἐνῷ δὲ ἔψαλλε, πανταχοῦ ἐφαίνοντο ἄγροϊ, καὶ ἐβλάστανον ἴα καὶ μαργαρίται.

« Αὕτη ἐκέντησε μὲ τὸ ῥάμφος τὸ στῆθος τῆς, τὸ δ' ἐρυθρὸν αἶμα ἔρραυσε καὶ ἐκ τοῦ αἵματος ἐξῆλθεν ώραία ῥοδωνιὰ, ἐπὶ τῆς ὑποίας καθημένη ᾄδει τοὺς ἔρωτάς τῆς. »

Τὸ ῥόδον ἐν γένει εἶναι τὸ σύμβολον τῆς ώραιότητος, τῆς χάριτος, τῆς ἀνθηρότητος καὶ τῆς τρυφερότητος. Τὸ λευκὸν ῥόδον εἶναι τὸ ἔμβλημα τῆς παρθενίας καὶ τῆς ἀθωότητος, τὸ ἐρυθρὸν τὸ τῆς ἀγαπῆς· τὸ ῥόδον τῶν τεσσάρων ὥρων τοῦ ἔτους τὸ τῆς ώραιότητος πάντοτε ἀκμαζούσης, τὸ εὐώδες τῆς ἐξαφews καὶ τῆς ἡδονοπαθείας, τὸ δ' ἑκατόμφυλλον τὸ σύμβολον τῶν χαρίτων.

Τὸ ῥόδον ἐπίσης θεωρεῖται ὡς εἰκὼν τῶν ἐφημέρων ἡδονῶν τῆς ζωῆς, διότι ταχέως παρακμάζει.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐκαλλιέργουν τὸ ῥόδον μετ' ἐπιμελείας· συνῆγον τὰ μύρα αὐτοῦ, ἐσχημάτιζον στεφάνους, καὶ ἐκόσμουσαν τὰς ἀμάξας τῶν θρισμῶν, τοὺς γαμηλίους παστοὺς, τὰς κάλπας καὶ τοὺς τάφους.

Ἡ καλλιέργεια τῶν ῥόδων, ἐκ τῶν ὁποίων κατασκευάζεται τὸ μύρον τοῦ ῥόδου, ἐμπόρευμα ἀρχαίων· οὐδ' αὖτις διὰ τὴν ἀνατολήν, παράγεται ἐν Ῥομέῃ. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης, οἵτινες ἐν γένει εἶναι οἱ τὰ μάλα ἐπιδοθέντες εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἄνθους τούτου, καλλιεργῶσι μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας τὸ εἶδος τοῦ ῥόδου, ἐξ οὗ ἐξάγεται τὸ μύρον, ὅπερ θεωρεῖται δικαίως ὡς τὸ πρῶτιστον τῶν λοιπῶν ἀρωμάτων, μ' ὅλον ὅτι τὸ ἀντικαθιστῶσι συγχρότερον δι' ἄλλων ἀρωματικῶν προπαρασκευῶν, ἐν αἷς διάφοροι εὐώδεις οὐσαί· ὡς ἡ τοῦ γερανίου, τὸ

ὁποῖον εὐωδιάζει ὡς ῥόδον κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον.

Τὸ ῥόδον τοῦτο ἔχει 20—25 φύλλα, βαφὴν διαφανεστάτην καὶ γεῦσιν πικράν. Τὸ φυτὸν, τὸ ὁποῖον τὸ παράγει καὶ τὸ ὁποῖον κόπτεται εἰς ἓν μέτρον καὶ 30 ἑκατοστὰ ὕψους, ἀνθεῖ ζωηρὸν καὶ ἄφθογον εἰς γαίας ἀργιλλώδεις.

Ἡ ποιότης τοῦ ῥόδου ἀλλάσσει κατὰ τὴν φύσιν τοῦ χώματος, καὶ αἱ διάφοροι ποιότητες τοῦ μύρου ἐκτιμῶνται ἀναλόγως τῆς εὐωδίας του. Ἄξιον δὲ παρατηρήσεως εἶναι ὅτι τὸ ἐκχύλισμα αὐτοῦ πηγνύται ἀλλαχοῦ μὲν εἰς 15 βαθμοὺς, ἀλλαχοῦ δὲ εἰς 5. Τὸ μύρον τοῦ ῥόδου ἐπωλεῖτο μέχρι πρὸ ὀλίγου 350 φράγ. τὸ κιλόγραμμα.

Καλλιεργοῦνται καὶ ἐν Τουρκίᾳ ἄλλα εἶδη ῥόδων, διὰ τῶν ὁποίων κατασκευάζουσι γλυκύσματα καὶ ἄλλα ἐδέσματα, αἵτινα αἱ κυραὶ προσφέρουσιν εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους.

Ι. Γ. Τζακίρογλου.
(Μέντωρ.)

ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Γεωργίου τοῦ 3ου βασιλέως τῆς Ἀγγλίας· ἔζη ἄνθρωπός τις πολὺ πεπαιδευμένος καὶ ἐνάρτεος, ὅστις ἦτο ὁ ἀνώτατος δικαστικὸς ὑπάλληλος τοῦ Κράτους.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχεν υἱὸν δέκα καὶ ἑξ ἑτῶν τὴν ἡλικίαν· μίαν δὲ ἐσπέραν πρὶν πλαγιάσῃ τὸν προσεκάλεσεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ τοῦ εἶπεν· « Ὀ γέ μου, ἐπιθυμῶ νὰ σοὶ φανερώσω τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιτυχίας μου ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ· δύναιμι δὲ νὰ σοὶ τὸ εἶπω μὲ μίαν λέξιν. — ταπεινοφροσύνη. Ἐὰν δὲ καὶ σὺ, οἷέ μου, ἐπιθυμῇς νὰ ἐπιτύχῃς ἐν τῷ βίῳ, μάθε ταπεινοφροσύνην. »

Αἶνιγμα.

Ἐνωρίζω ἓνα κοσμοπολίτην, ὅστις ἀδιακόπως περιπλανᾶται. Τὸ πᾶν ἀφαιρεῖ, καὶ τὸ πᾶν ἀντικαθιστᾷ. Εἶναι ἀλαλός, πλὴν ὁμιλεῖ ὅλας τὰς γλώσσας, καὶ κρίνεται ὁ πλέον εὐγλωττος ἀπὸ τοὺς ῥήτορας. Καθησυχάζει ὅλας τὰς ἔριδας, ὅλους τοὺς θυρόδους, ὁ ποκινεῖ δὲ καὶ προσάγει ὅλας τὰς διαφορὰς καὶ τὰς κρισιολογίας. Διεγείρει τὴν ἀνδρίαν, καὶ τὴν δειλίαν ἐρεθίζει· ἀνθίσταται εἰς ὅλα τὰ πελάγη, κατασπᾷ ὅλα τὰ ἀντιφράγματα, καὶ ποῦποτε δὲν διατρίβει. Σμικρύνει ὅλας τὰς γεωγραφικὰς διαστάσεις, αὐξάνει δὲ ὅλας τὰς ἠθικὰς. Κάμνει τραχυτέρας ὅλας τὰς κοινωνικὰς ἀνωμαλίας, ἢ ἐξισάζει αὐτάς. Ἔχει δύναμιν εἰς ὅλα τὰ ἐπιτηδεύματα. Προμηθεύει ἀνάπαυσιν, καὶ ἀποδιώκει τὸν ὕπνον. Εἶναι ὁ κραταῖος βραχίων τῆς τυραννίας, καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας ὁ ἐγγυητής. Ἡ

ἀρετὴ περιφρονεῖ αὐτόν, καὶ μ' ὅλον τοῦτο δὲν ἐμπορεῖ νὰ τῆς λείψῃ. Ἡ παρουσία του γεννᾷ τὴν ὑπερηφανίαν· ἡ δ' ἀπουσία του τὴν ταπεινώνει. Εἶναι θρασὺς, προστακτικὸς, καὶ ἀναίσχυντος· ἐνταυτῷ φιλάνθρωπος καὶ πρόθυμος εἰς τὸ βοηθεῖν. Εἶναι τῶν φίλων ὁ ἄριστος, καὶ τῶν ἐχθρῶν ὁ κινδυνωδέστατος· ὁ σφώτατος καὶ ὁ δλεθριώτατος, τῶν συμβούλων. Τοῦ μὲν ἀσώτου ἐρημόνει τὰς γαίας καὶ τοὺς οἴκους· τὸν δὲ προβλεπτικὸν βοηθεῖ νὰ ἐπισωρεύῃ. Ἀθῶος αὐτὸς, διαφθείρει τὴν ἀθωότητα. Εἰς ὅλα τὰ ἐγκλήματα παρότρυνει, προστατεύει ὅλας τὰς κακίας, καὶ προσβάλλει ὅλας τὰς ἀρετάς. Εἶναι τὸ εἶδωλον παγκοσμίου λατρείας. Ἐθνη καὶ ἄτομα ζητοῦν νὰ κατέχωσιν αὐτὸν ἀποκλειστικῶς, ἂν καὶ ᾗναι ὁ ἀμοιβαῖος καὶ ἀναγκαῖος διερμηνεύς των. Ἐπιφέρει ἡδονὴν καὶ κόρον. Ἐξίσου χρησιμεύει εἰς τὰς φαντασιώδεις καὶ τὰς ἀληθεῖς χρείας, ὥς καὶ εἰς τὴν φιλοκαλίαν καὶ τὰ πάθη. Δίδει τροφὴν καὶ παίγνια εἰς τὴν νηπιότητα εἶναι δὲ τροφή καὶ παίγνιον εἰς τὸ γηρατεῖον. Φέρει ἄρτον εἰς τὸ στόμα τοῦ παραλυτικοῦ, καὶ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα τοῦ δολοφόνου. Κωφαίνει πρὸς τοὺς ἰκατεύοντας αὐτὸν πένητας, καὶ τρέχει ἀπρόσκλητος εἰς τοὺς καταχρωμένους· αὐτὸν πλουσίους. Κάνει πολλὰ συνοικέσια, καὶ διαιρεῖ πολυαριθμούς οικογενείας. Ἡ φυσικὴ αὐτοῦ διάθεσις εἶναι νὰ περιφέρηται ἀδιαλείπτως. Ἀρμύζει πρὸς πᾶν εἶδος ὑπηρεσίας, ἀλλὰ μ' ὅλον τοῦτο περιπλανᾶται. Ἄν ἔλθῃ πρὸς σέ, ἔρχεται διὰ νὰ φύγῃ. Ἄν τὸν κρατήσῃς, τίποτε δὲν χρησιμεύει, κοιμᾶται. Φρόντισε ὥστε νὰ ἐπιστρέψῃ, διότι τὰ πάντα ἐξεύρει νὰ κάμῃ· εἰς ὅλα ἐπιτοχᾷ. Ἄν θέλῃς· ὑποῦργήματα, τίτλους, τιμὰς, ἢ καὶ ἁμαρτιῶν ἄφεσιν, διευθύνῃ πρὸς αὐτόν· γνωρίζει ὅλας τὰς κλεῖς. Εἴτε ἀδύνατος εἶσαι εἴτε δυνατός, ἐμπορεῖ νὰ σὲ κάμῃ Κροῖσσον ἢ Ἴρρον. Ὅποιος καὶ ἂν ᾗσαι, ἐμπορεῖ νὰ σὲ εἰσάγῃ εἰς τὰ ἀνάτορα. Χωρὶς αὐτοῦ πρίγκηπες ἤθελον ἀναγκασθῇ νὰ κάμνωσι τὰ ἴδια των ὑποδήματα· ἡ δυσειδὴς Μάρθα ἤθελε μένει ἀνύπανδρος· ὁ Βουβάρδος ἤθελεν εἶσθαι χειροτέχνης· καὶ ἡ Ῥοδόπη ἤθελεν εἶσθαι σεμνὴ γυνὴ. Αὐτὸς εἶναι εἰς τὸ μέσον παντὸς ἀγαθοῦ καὶ παντὸς κακοῦ. Ἐκασε τὴν Κοπενάγην, καὶ ὑποδόμησε τὴν Πετρούπολιν. Εἶναι ἀδρανὴς, καὶ μ' ὅλον τοῦτο κινεῖ τὰ πάντα. Εἶναι ἄψυχος καὶ ὁμως ἡ ψυχὴ τοῦ κόσμου. Εἰς τὸ πλήρωμα τῆς δυνάμεώς του, ἂν θέλῃ νὰ χαρίσῃ υγείαν, στέλλει τὸν Ἱπποκράτην· ἂν θέλῃ νὰ περιφρονήσῃ τὸν θάνατον, ἀνεγείρει πυραμίδας. Γελευταῖον, καίτοι ἀπὸ τὴν γῆν βλαστήσας, λογίζεται θεός. Ἀλλὰ περὶ τίνος λαλεῖς;

Γ Ν Ω Μ Ι Κ Α.

• Ὅστις ἀγαπᾷ παιδεῖαν, ἀγαπᾷ γινώσκιν· ἀλλ' ὅστις μισεῖ ἔλεγχον, εἶναι ἄφρων. (παροιμ. ιβ'. 1.)

• Ὁ δίκαιος ἐπιμελεῖται τὴν ζωὴν τοῦ κτήνους αὐτοῦ· τὰ δὲ σπλάγχνα τῶν ἀσεβῶν εἶναι ἀνελεήμονα. (παροιμ. ιβ'. 10.)

• Καλλίτερον πτωχὸν καὶ σοφὸν παιδίον, παρὰ βασιλεὺς γέρον καὶ ἄφρων, ὅστις δὲν εἶναι πλέον ἐπιδεκτικὸς νοουθεσίας. (Ἐκκλησ. δ' 13.)

• Κάλιον εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ἀκούῃ ἐπίπληξιν σοφοῦ, παρὰ νὰ ἀκούῃ ἄσμα ἀφρόνων. (Ἐκκλησ. ζ' 5.)

Λύσις τοῦ ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ αἰνίγματος.

Καθρέπτῃς

ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Σουντίου.

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1) Εἰς ποῖον μέρος τῆς Ν. Διαθήκης ἀναφέρεται, ὅτι καὶ ἐκ τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας τῆς Ῥώμης τινὲς ἦσαν Χριστιανοί;

2) Διατί ἐχωρίσθη ὁ Παῦλος ἀπὸ τὸν Βαρνάβαν;

3) Ποσάκις ἐπισκέφθη ὁ Παῦλος τὴν Κόρινθον, καὶ πόσον καιρὸν ἔμεινεν ἐκεῖ τὴν τελευταίαν φοράν;

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἅπανταχοῦ συνδρομηταὶ καὶ ἀνταποκριταὶ τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων νὰ δηλώσωσι πρὸ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους, τὸ πολὺ πολὺ ἕως εἰς τὰ μέσα τοῦ Δεκεμβρίου, τὴν ἐπιθυμίαν των ἂν θὰ ἐξακολοθήσωσι τὴν συνδρομὴν των καὶ κατὰ τὸ 1875, νὰ πέμψωσι δὲ καὶ αὐτὴν τὴν συνδρομὴν διὰ γραμματοσήμου, διότι ἄλλως δὲν θὰ τοῖς σταλῇ τὸ φύλλον τοῦ Ἰανουαρίου. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου καὶ τὴν διευθύνειν σῶζουσι πολλοῦ κόπου καὶ ταραχῆς καὶ συγχύσεως καὶ αὐτοὶ θὰ λάβωσι τὸ φύλλον των ἐγκαίρως κατὰ τὴν πρώτην τοῦ νέου ἔτους.

— Ἡ τιμὴ τῶν παρελθόντων ἔτων, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεως τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 1873 ὀρίζεται εἰς 80 λεπτά διὰ τὴν Ἑλλάδα, διὰ δὲ τὴν ἀλλοδαπὴν εἰς μίαν δραχμὴν καὶ ἡμίσειαν δι' ἕκαστον ἔτος.

— Πολλοὶ γράφουσι τὰ ὀνόματά των καὶ τὰ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς των τόσο δυσαναγνώστως, ὥστε ἡ Διεύθυνσις εἶναι ἠναγκασμένη νὰ ρίπτῃ ὅλα τὰ τοιαῦτα γράμματα εἰς τὰ παλῶχαρτα.

— Πᾶσα ἐπιστολὴ πρέπει νὰ ἐπιγράφῃται πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων.